

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 146/20
V Lucemburku dne 24. listopadu 2020

Rozsudek ve věci C-510/19
Openbaar Ministerie a YU a ZV v. AZ

Státní zástupci v Nizozemsku nejsou v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu „vykonávajícím justičním orgánem“, jelikož mohou podléhat individuálním pokynům nizozemského ministra spravedlnosti.

V září 2017 belgický vyšetřující soudce vydal evropský zatýkací rozkaz (dále jen „EZR“) vůči belgickému státnímu příslušníkovi AZ, který se měl dopustit trestných činů padělání dokumentů, použití padělaných dokumentů a podvodu. V prosinci 2017 byl AZ zatčen v Nizozemsku a na základě rozhodnutí rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu, Nizozemsko) byl předán belgickým orgánům. V lednu 2018 vydal vyšetřující soudce, který vystavil uvedený EZR, doplňující EZR týkající se jiných trestných činů, než kvůli kterým byl AZ předán, přičemž příslušné nizozemské orgány požádal, aby upustily od uplatnění zásady speciality upravené v rámcovém rozhodnutí o EZR¹. Podle této zásady totiž platí, že justiční orgány vystavujícího členského státu nemohou osobu, která byla do tohoto státu předána na základě výkonu EZR, stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním, a to s výjimkou případu, kdy vykonávající justiční orgán udělil souhlas². V únoru 2018 udělil officier van justitie (státní zástupce) působící u arrondissementsparket Amsterdam (státní zastupitelství v Amsterdamu, Nizozemsko) souhlas s rozšířením trestního stíhání v souladu s doplňujícím EZR. AZ byl tedy v Belgii stíhán pro trestné činy uvedené v prvotním i doplňujícím EZR a odsouzen k trestu odnětí svobody v délce tří let.

Právě v těchto souvislostech si hof van beroep te Brussel (odvolací soud v Bruselu, Belgie), u kterého podal AZ proti rozhodnutí o svém trestním odsouzení odvolání, klade otázku, zda lze státního zástupce státního zastupitelství v Amsterdamu považovat za „vykonávající justiční orgán“ ve smyslu rámcového rozhodnutí o EZR³, který má tudíž pravomoc udělit souhlas stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí.

Je třeba poznamenat, že Soudní dvůr se v nedávné době vyjádřil k pojmu „justiční orgán“ v kontextu rámcového rozhodnutí o EZR již několikrát, konkrétně pak k otázce, zda lze mít za to, že pod tento pojem spadají státní zástupci členských států. Mohl tedy konstatovat, že tomu tak je v případě litevského, francouzského, švédského a belgického státního zastupitelství⁴, ale nikoliv v případě státního zastupitelství německého⁵. Ačkoliv se všechny tyto věci týkaly pojmu „vystavující justiční orgán“, který vydává EZR⁶, a nikoliv pojmu „vykonávající justiční orgán“, velký

¹ Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24).

² Článek 27 odst. 2 a 3 písm. g) a odstavec 4 rámcového rozhodnutí o EZR.

³ Pojem „vykonávající justiční orgán“ je vymezen v čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR.

⁴ Viz rozsudky ze dne 27. května 2019, PF (Nejvyšší státní zástupce Litvy), [C-509/18](#) (viz rovněž [TZ č. 68/19](#)); ze dne 12. prosince 2019, Nejvyšší státní zastupitelství Lucemburského velkovévodství a Openbaar Ministerie (Státní zástupci v Lyonu a v Tours), [C-566/19 PPU](#) a [C-626/19 PPU](#); ze dne 12. prosince 2019, Openbaar Ministerie (Státní zastupitelství, Švédsko), [C-625/19 PPU](#); a ze dne 12. prosince 2019, Openbaar Ministerie (královský státní zástupce v Bruselu), [C-627/19 PPU](#) (viz rovněž [TZ č. 156/19](#)).

⁵ Viz rozsudek ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), [C-508/18 a C-82/19 PPU](#) (viz rovněž [TZ č. 68/19](#)).

⁶ Pojem „vystavující justiční orgán“ je vymezen v čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR.

senát Soudního dvora měl v tomto rozsudku za to, že jeho judikaturu týkající se dané oblasti lze použít i v projednávaném případě.

Závěry Soudního dvora

Soudní dvůr zaprvé uvedl, že pojem „vykonávající justiční orgán“ je obdobně jako pojem „vystavující justiční orgán“ autonomním pojmem unijního práva a neomezuje se na označení pouze soudců či soudů. Tento pojem totiž zahrnuje i justiční orgány, které se účastní výkonu trestního soudnictví tohoto členského státu, jednají při výkonu funkcí souvisejících s výkonem EZR nezávisle, a to zejména ve vztahu k moci výkonné, a vykonávají své funkce v rámci řízení, které splňuje požadavky vyplývající z účinné soudní ochrany.

Pro určení obsahu pojmu „vykonávající justiční orgán“ tedy Soudní dvůr použil stejná kritéria, jako jsou kritéria stanovená v jeho judikatuře týkající se „vystavujících justičních orgánů“, což odůvodňuje skutečnost, že postavení a povaha obou těchto typů justičních orgánů jsou stejné, i když tyto orgány vykonávají odlišné funkce. Soudní dvůr dospěl k tomuto závěru na základě několika skutečností. Zdůraznil, že rozhodnutí o výkonu EZR musí být stejně jako rozhodnutí o jeho vydání přijato justičním orgánem, který splňuje požadavky na účinnou soudní ochranu, včetně záruky nezávislosti. Soudní dvůr měl kromě toho za to, že výkon EZR může stejně jako vydání EZR ohrozit svobodu vyžádané osoby, jelikož tento výkon povede k jejímu zatčení za účelem jejího předání. Soudní dvůr kromě toho dodal, že na rozdíl od řízení o vydání EZR, u něhož existuje dvoufázová ochrana základních práv, ve stadiu výkonu EZR představuje účast vykonávajícího justičního orgánu jedinou fázi ochrany stanovenou rámcovým rozhodnutím o EZR, na jejímž základě mohou být vyžádané osobě poskytnuty všechny záruky související s přijímáním soudních rozhodnutí.

Soudní dvůr zadruhé rozhodl, že bez ohledu na otázku, zda souhlas k neuplatnění zásady speciality musí udělit tentýž justiční orgán, jaký vykonal dotčený EZR, tento souhlas nemůže udělit státní zástupce členského státu, který se účastní výkonu soudnictví, avšak může při výkonu své rozhodovací pravomoci dostávat individuální pokyny od výkonné moci. Takový státní zástupce totiž nesplňuje podmínky nezbytné k tomu, aby mohl být považován za „vykonávající justiční orgán“. Podle Soudního dvora je však k udělení souhlasu, a tedy k neuplatnění zásady speciality, vyžadována účast orgánu splňujícího tyto podmínky. Toto rozhodnutí se totiž liší od rozhodnutí o výkonu EZR a má pro dotčenou osobu jiné důsledky než posledně uvedené rozhodnutí. Soudní dvůr zejména zdůraznil, že ačkoliv již byla dotyčná osoba vystavujícímu justičnímu orgánu předána, požadovaný souhlas se týká jiného trestného činu, než kvůli kterému byla předána, a může tedy ohrozit svobodu této osoby, jelikož může vést k přísnějšímu odsouzení.

V projednávané věci Soudní dvůr uvedl, že podle nizozemského práva platí, že ačkoliv rozhodnutí o výkonu EZR v konečném důsledku přijímá soud, rozhodnutí o udělení souhlasu přijímá výlučně státní zástupce. Vzhledem k tomu, že tento státní zástupce může podléhat individuálním pokynům nizozemského ministra spravedlnosti, není „vykonávajícím justičním orgánem“.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499